

מי שהפך פרק שני מועד קטן

יא:

עין משפט
גר מוצה

מסורת הש"ס

(א) שמחת פיה (ב) לקמן יב שבת גא ויבין (ג) ומצותה יח (ד) מילא מיט (ה) ק"ל אשמת (ו) יעי מים' דמנינה יח דיה מילי ומים' ע"ה כ"ד דיה מיטק ליה.

הגרות הב"ח
 (א) ר"ה ש"ח י"ה א"ח היתה כ"ו לחתך זמן ה"ו לא יעשה אף על פי שקיבולת כ"ו ק" ליה ליהודים והיה ימינה אלו נמתק (ב) י"ה כבוה של אכל לא יעשו אומי אחרים משום חסד: (ג) ה"ס ד"ה ד"ה י"ס כ"ו דליכא פסידא כשמוכרין ליה שכן ה"ח י"ה א"ח גבי נ"י ז"ת משום דלאן דכך לעשות לימים: (ד) מנינה דליכא פסידא ליהודי בלא מנינה דמנינה דלא מנינה מ"ה זמן א"ח פסידא עינת השמן וז"ל מנינה: (ה) ד"ה רס"ג כ"ו זבנעלה דהאריסין יעשו: (ו) ב"ד דשריטין לאכל עמנו היינו דרוקא כשאל ימלא: (ז) ב"ד זבנעלה של ד' אמתות:

גליון הש"ס
 ג' א"ה מיבעיא בימי אבולו דהרבנן עינן לקמן ד' י" ע"ה ח"ס ד"ה עשה דמיר:

מוסף רש"י
 אדם חשוב שאני י"ס להאמר על עמנו י"ס וקטנו י"ב שבו"מ אומי סבא ומקל עמנו ומיקל י"ח ונבט"ה י"א לפי סלימיה היינו וחבורות מ"ו.

מי שהפך את זיתו ואירעו אבל או אונו
 או שהמעותה פועלים טוען קורה ראשונה ומניחה לאחר המועד דברי ר' יהודה רבי יוסי אומר זולף וגומר וגף כדרבנן: גמ' פתח באבל וסיים במועד אמר רב שישא בריה דרב אידי זאת אומרת דברים המותרין במועד אסורים בימי אבלו רב אישי אמר לא מיבעיא קאמר * לא מיבעיא אלא אפילו במועד דאיסור מלאכה מדאורייתא במקום פסידא שרו רבנן תניא כוותיה דרב שישא בריה דרב אידי אלו דברים העושין לאבל בימי אבלו * זיתיו הפוכין טוענין לו וכרו לגוף ופשטנו להעלות מן המשרה וצמרו להעלות מן היורה ומרביצים שדהו משתגיע עונת המים שלו ר' יהודה אומר אף זורעין לו שדה ניר ושדה העומדת לפשתן אמרו לו אם לא תזרע בבכיר תזרע באפל אם לא תזרע פשתן תזרע זמזין אחר י' רבן שמעון בן גמליאל אומר זיתיו הפוכין ואין שם אומן אלא הוא כרו לגוף ואין שם אומן אלא הוא הפשתנו להעלות מן המשרה וצמרו להעלות מן היורה ואין שם אומן אלא הוא הרי זה יעשה בזינעא ייתר על כן אמר רבן שמעון בן גמליאל אם היה אומן לרבים וספר וכלן לרבים והגיע עת הרגל ואין שם אומן אלא הוא הרי זה יעשה האריסין והחכירין והקבלנין הרי אלו יעשו אחרים בשבילן והחמרין הגמלין והמפנין הרי אלו לא יעשו והאם היו מוכרחין או מושכרין אצל אחרים הרי אלו יעשו י"כ שכור יום אפילו בעיר אחרת לא יעשה היתה מלאכת אחרים בידו אע"פ שבקיבולת לא יעשה אף על פי שבקיבולת ולא מיבעיא שאינה קיבולת אדרבה קיבולת כרידיה דמי אלא אימא * בין קיבולת בין שאינה קיבולת לא יעשה ביה מלאכתו ביד אחרים בביתו לא יעשו בבית אחר יעשו מריין בריה דרבין ומר בריה דרב אחא בריה דרבא * הוה להו ההוא גמלא תורתא כהרי הדדי איתרעא ביה מילתא כמר בריה דרב אחא בריה דרבא ופסקיה לגמליה אמר רב אישי גברא רבה כמר בריה דרב אחא עביד הכי נהי דלפסידא דידיה לא חייש אדאחרים לא חייש והוא תניא אם היו מושכרין או מוכרחין אצל אחרים הרי אלו יעשו והוא סבר כ"ה אדם חשוב שאני אמר

ש"ס לא תזרע עכשיו מלאך ואיך אינו ראי לפשתן: אמרו לו. לא תזרע שדה ניר וזרה פשתן ש"ס לא תזרע צביר צבדה ניר תזרע בצפל ולא היו פסידא ימירא: גלן. שומר בית המרחץ ומשמש בבית המרחץ ונטול מכל אחד שכרו: והגיע עם הרגל. שהכל לריבין לו הרי זה יעשה כיון דלית ליה פסידא ואיכא נמי לזרך רביס. ולי"ג הכל בזינעא דהא רביס הוא: האריסין. מקבלי השדות לשנים לשנים ולרביע: הסכיריס. שקיבל לשמירה ולעובדה לנסוס כך וכך כיריין אזי נותן לך ממנה: והסבולגיס. שקיבלו לשומרה לזמן פלוגי צבסוס כך וכך בין יהיה הרבה או מעט הרי אלו יעשו אחרים צבוליס: הגמליס והספניס הרי אלו לא יעשו. לא ישיכרו לכתחילה לפי שהמלאכה שלהם הוא: ואם היו מושכרין או מושכרין. הם או בהמסם אכל אחרים למהך מדש או מדשים הרי אלו יעשו הם לעמנן ולא יפסידו כל שכרן ועלים נמי לא יפסידו. והכל לא קתני על ידי אחרים שהרי הן צעמנן מושכרין אכל אריסוס אפשר להם על ידי אחרים צבנודת קרקע: שעידי יוס. אחד ואפילו צעיר אחת ואין יודעין שם שהוא אכל וליכא משום מראית העין: לא יעשה. הואיל ויכיר לחזור כדאמרין (ב"ע דף קט"ו): פועל חוזר ואפילו בח"י היס וליכא פסידא כולי האי: אם היס מלאכס אחרים בי"דו. צביטו כגון בנג לאחר הוילי וצבנודתיה לגומרנו לאחר זמן הרי (א) אלו לא יעשו: ואע"פ שבקיבולת. אחרים היא שקיבל עלי לנמימות אומי בנג לאורנו כרך וכך: קיבולת. לעשות כרך וכך (ז' שרי): כרידיה דמיו. ואסור אכל שאינה קיבולת דלא הוה כרידיה שרי: צביטו. של אכל לא יעשו אומי (ג) משום חסד שזממרו הוא צעמנו מסיע במלאכה. אי נמי של יזמרו בימי אכלו השיכרו לזה הפועל: גמלא. למד בקר בין שניהם שור אחד לזה ושור אחד לזה: איטרע ביה מילתא. אבילות: פסקיה לגמליה. הפסק שזרו מן הזמד ולא שלחו למרוש צבדה לפי שהיה אכל ומזונה על שניתת בהמתו מדרבנן: לפסדא דידים לא חייש. דלא קא מענד ארעא מגמליה משום דאכל הוא: לפסידא דאחרייני. כגון מריין לא חייש דלא קא משדר לגמליה היו ליה פסידא דלא הוה ליה בהמה למרוש וכיון דשרי כדניחא אם היו מוכרחין וכ"ו הוה ליה למיחש אפסידא דחכריה: הוא סבר. מר בריה דרב אחא: אדם חשוב שאני. דהא והא אסור לדידיה למיעבד: מקבלי

רבי יוסי אומר זולף ויטור וגף כדרבנן. וי"ג משום (ג) דלכא פסידא שמוכיח בלא מגופה וי"ל לזרין לכסותו מפני השרצים ומיזה מגופה לא היה לרין דדיו צכיסוי מועט סוסימן חסד מתקלקל: אפילו הוה המועד דאסורא בפלאכה מדאורייתא. ופסק קמח דף ג. ד"ה משקין פירשמי: ר"ב יהודה אומר אף זורעים ב"ו. צבנודתיהן מחמיר רבי יהודה וכאן מיקל: בורו לנוף. ספרים אחרים כ"ו: רבן שמעון בן גמליאל אומר כ"ו. ואף על גב דרבן שמעון בן גמליאל נמי מודה לרבי שישא בריה דרב אידי דאסורין בימי אכלו מודה איכא דאין שם אומן אלא הוא דשרי וצבינעא (ז') יעשו ע"י אחרים משום פסידא דמשיכר שריין אנכי אכלו דשריין הוא עצמו כאין שם שיעשה כמנומו ואומן לרבים וספר וכו' משום דזרין דרביס והיגלא שריא לעיל יש מפרשים דהא דשריין נאכל עצמו (כ) כשלא ימלא אחרים כדממע הלשון ואין שם אומן אלא הוא אכל לכתחילה לרין לעשות על ידי אחרים מיהו לפי הטעם הזה לא ידענא צממרין וספרין כשמסכרין אלא אחרים למה אין מנריך צממון על ידי אחרים ולפי טעם קמח נמח דאין מי שיעשה דבר זה בזמנו ש"ס (א) אומנות דחמיר גמלא וספן:

אמר

אדם חשוב שאני י"ס להאמר על עמנו י"ס וקטנו י"ב שבו"מ אומי סבא ומקל עמנו ומיקל י"ח ונבט"ה י"א לפי סלימיה היינו וחבורות מ"ו.

א"מ מ"ה מ"ו תל"י י"ט ה"כ ג טושיע א"ח מ" קמח ספ"ה א: ב" מ"י מ"ה מלכות אכל ה"כ י טושיע י"ד מ" ט ספ"ה י: ג ג מ"ה ט: ד ג טו"ה י"ד מ" ט ספ"ה טושיע ספ"ה ה: ה י מ"י ט ספ"ה י: ו ז ח מ"י ט טושיע ט: ז ח מ"י ט טושיע ספ"ה ט: ז ט מ"י ט ספ"ה י: ח י מ"י ט ספ"ה י: ט טושיע ספ"ה י: י טושיע ספ"ה ט: י" ל מ"י ט ספ"ה ט טושיע ספ"ה ט:

רבינו הגאון

מי שהפך את זיתו לתפוח ואירעו אבל או אונו או שהמעותה פועלים טוען קורה ראשונה ומניחה לאחר המועד דברי ר' יהודה רבי יוסי אומר זולף וגומר וגף כדרבנן: גמ' פתח באבל וסיים במועד אמר רב שישא בריה דרב אידי זאת אומרת דברים המותרין במועד אסורים בימי אבלו רב אישי אמר לא מיבעיא קאמר * לא מיבעיא אלא אפילו במועד דאיסור מלאכה מדאורייתא במקום פסידא שרו רבנן תניא כוותיה דרב שישא בריה דרב אידי אלו דברים העושין לאבל בימי אבלו * זיתיו הפוכין טוענין לו וכרו לגוף ופשטנו להעלות מן המשרה וצמרו להעלות מן היורה ומרביצים שדהו משתגיע עונת המים שלו ר' יהודה אומר אף זורעין לו שדה ניר ושדה העומדת לפשתן אמרו לו אם לא תזרע בבכיר תזרע באפל אם לא תזרע פשתן תזרע זמזין אחר י' רבן שמעון בן גמליאל אומר זיתיו הפוכין ואין שם אומן אלא הוא כרו לגוף ואין שם אומן אלא הוא הפשתנו להעלות מן המשרה וצמרו להעלות מן היורה ואין שם אומן אלא הוא הרי זה יעשה בזינעא ייתר על כן אמר רבן שמעון בן גמליאל אם היה אומן לרבים וספר וכלן לרבים והגיע עת הרגל ואין שם אומן אלא הוא הרי זה יעשה האריסין והחכירין והקבלנין הרי אלו יעשו אחרים בשבילן והחמרין הגמלין והמפנין הרי אלו לא יעשו והאם היו מוכרחין או מושכרין אצל אחרים הרי אלו יעשו י"כ שכור יום אפילו בעיר אחרת לא יעשה היתה מלאכת אחרים בידו אע"פ שבקיבולת לא יעשה אף על פי שבקיבולת ולא מיבעיא שאינה קיבולת אדרבה קיבולת כרידיה דמי אלא אימא * בין קיבולת בין שאינה קיבולת לא יעשה ביה מלאכתו ביד אחרים בביתו לא יעשו בבית אחר יעשו מריין בריה דרבין ומר בריה דרב אחא בריה דרבא * הוה להו ההוא גמלא תורתא כהרי הדדי איתרעא ביה מילתא כמר בריה דרב אחא בריה דרבא ופסקיה לגמליה אמר רב אישי גברא רבה כמר בריה דרב אחא עביד הכי נהי דלפסידא דידיה לא חייש אדאחרים לא חייש והוא תניא אם היו מושכרין או מוכרחין אצל אחרים הרי אלו יעשו והוא סבר כ"ה אדם חשוב שאני אמר

אמר

לא רביט לא יקח גוף נבי יחסים זכיר גרסיי כאלפס יבניי ט"ה דלא נהיטין וק.